

Jméno a příjmení:	Michaela Chmelová
UČO:	481095
Název, kód předmětu:	Audiocafé, ZURb1411
Vyučující:	Mgr. Bc. Jan Hanák
Datum odevzdání:	15.12. 2019

S audio dokumenty nemám žádnou osobní zkušenost, ani jako posluchač ani jako tvůrce. Poslouchám sice zpravodajské podcasty, ale ty většinou trvají maximálně patnáct minut a dělám u toho i jiné věci. Audiocafé jsem si proto zapsala s menšími obavami. Byla jsem na pochybách, jestli dokážu v klidu jen sedět, poslouchat a jestli mě to bude vůbec bavit. Na první hodinu jsem šla s velkou zvědavostí a bez jakýchkoliv očekávání. Byla jsem překvapená, jak moc mě to nadchlo! Nedělalo mi žádný problém se půl hodiny soustředit pouze na zvuk a opravdu jsem si to užívala. Překvapila jsem sama sebe.

Všech šest dokumentů bylo výborných. Každý byl originální ať už námětem či způsobem zpracování. Některé mě zaujaly více a některé méně. Ráda bych tady vypíchla dva dokumenty, které se mi osobně nejvíce líbily. Jsou to práce, po jejichž poslechu ve mně něco zůstalo. Přemýšlela jsem nad nimi i mimo divadlo, rozebírala je s přáteli a u jednoho jsem si také vyhledávala doplňující informace.

Jako první to byl dokument od Jiřího Slavičínského V MONGOLSKÉ STEPI UPROSTŘED LÉTA. Celkový námět byl skvělý – mám hrozně ráda, když se můžu dozvědět něco nového o jiné kultuře, zemi a o lidech, co v ní žijí. Nejvíce na mě však zapůsobil zvuk. Byl tak realistický! Musíte mě teď omluvit. Byl to můj první audio dokument a tehdy jsem nečekala, že pouze zvuk by mě mohl vyvolat pocit, že se opravdu nacházím na tom daném místě. Dříve jsem si myslela, že k tomu potřebuji i obraz. Nepotřebuji. Živě jsem si představovala, jak v Mongolsku prší a jak jsem na taneční zábavě. Byla jsem hodně překvapená, když jsem se v průběhu semestru dozvěděla, že se vlastně děšť a bouřka nedají jen tak nahrát. Nikdy jsem nad tím takhle nepřemýšlela mysl si, že jde nahrát všechno. Doufám, že teď neodbočím od tématu, ale také to trochu souvisí s audiem. Po poslechu tohoto dokumentu jsem si doma pro inspiraci hledala, jak se dá vytvořit děšť nebo jiné zvuky a narazila jsem na zajímavou relaxační techniku zvanou ASMR. Jde o techniku, kdy se nahrávají různé zvuky, ať už je to šeptání, bubnování o kelímek, nalévání vody apod. Dobře se při tom relaxuje. Proč to ale zmiňuji – před mým prvním audio dokumentem jsem nikdy o zvuku nepřemýšlela jinak, než že je to pouze doplněk něčeho. Uvědomila jsem si však, že zvuk může hrát i hlavní roli, a že je mnohdy lepší samotný než s obrazem. A už vůbec by mě nenapadlo, že se dá na zvuku založit relaxační technika. Zpět ale k dokumentu. Nezklamala mě ani následná diskuze s autorem. Moc ho obdivuji, že se odhodlal odjet do takové krajiny zcela sám a vydržel tam i poté, co se mu část nahrávací techniky pokazila. Co bych

na práci vylepšila, ovšem Jiří Slavičínský si toho byl taktéž vědom, přidala bych tam více zvuků okolí – více přírody, zvířat, aby to bylo ještě více autentičtější.

Dokument, který považuji za nejvíce inspirující, byl MATĚJ od Terezy Rekové. Byl to pro mě nejsilnější zážitek celého semestru. O to víc byl umocněn, když tam s námi mohl být i hlavní hrdina Matěj. Bylo úžasné během poslechu sledovat, jak si to užívá, i když už to musel slyšet několikrát. Zpracování takového tématu bylo podle mého názoru velice odvážné a Terezu za to nesmírně obdivuji! Pustit se do tak citlivé věci, která navíc trvala dlouho, myslím, že to natáčela rok, chtělo velkou odvahu, a hlavně vášeň pro danou věc, což autorka rozhodně měla. Pojala to velice citlivým způsobem. Musím se přiznat, že jsem si během poslechu i poplakala. Uvědomila jsem si, že to, co já považuji za velké problémy a co dennodenně řeším je nic oproti tomu, s čím se musí potýkat Matěj. Podle mě si lidé přestali vážit zdraví a už se neumí radovat z maličkostí. Jsem moc ráda, že mi Matěj připomněl, co je OPRAVDU důležité. Musím velice ocenit zpracování. Tereza si na tom dala záležet do posledního puntíku, do posledního slova. Nejvíce mě inspirovala hudba – vlastní tvorba Matěje, kterou autorka pouštěla do pozadí. Je to skvělý nápad a dává to ještě lepší vhled do jeho života. Zároveň se mi líbilo, že ho mu tam autorka dala hodně prostoru pro vyjádření, i když mu to někdy trvalo déle. Nejlepší pro mě byla ale diskuze, právě proto, že tam byl i Matěj a mohl odpovídat.

Tato práce mi přijde nejvíce inspirující především jejím přesahem. Duševní onemocnění je téma, na které je ve společnosti pohlíženo skrze prsty. Buď o tom lidé s vámi nechtějí mluvit anebo si o nemocných myslí, že patří do ústavu apod. Mám s tím vlastní zkušenosti. Studuji psychologii a letos jsem chodila jako dobrovolnice na psychiatrické oddělení do Bohunic. S kýmkoliv jsem se o tom bavila, nechápal mě. Proč tam jako chodím, co tam dělám a vždyť už jim přece nejde pomoc. Přitom to jsou stejní lidé jako my! S tak hroznými předsudky jsem se ještě nesetkala a kdykoliv mi tohle někdo řekl, vzpomněla jsem si na tento dokument a na Matěje, jak skvělý kluk to i přes autismus je, jak je hudebně nadaný, jak studuje školu...Je stejný jako my a lidé by takové lidi neměli odsuzovat.

Pokud se někdy odhodlám natočit vlastní audio dokument, bude to o duševním onemocnění. Tak moc mi tato práce připomněla, jak je důležité provést destigmatizaci ve společnosti, co se týče psychických onemocnění. Lidé, kteří tím trpí, si to rozhodně zaslouží. A jak řekl Matěj: „Jsem rád, že jsem nebyl oprašovaný autistický chlapec.“

Celé Audiocafé mi toho hodně dalo, ač jsem to ze začátku vůbec nečekala. Jen mě mrzelo, že to není každý týden, ale co čtrnáct dní. Možné vylepšení do dalšího semestru.:)

Výběr dokumentů mi přišel z mého laického pohledu skvělý, ač jsem možná postrádala jakousi provázanost. Líbilo by se mi, kdyby dokumenty měly něco společného, nějakou červenou niť, která by se táhla celým semestrem. Nenapadá mě teď však žádný konkrétní příklad.

Když teď shrnuji celý semestr, láká mě si zkusit něco natočit. A to si o sobě myslím, že jsem technický anti talent. Každopádně vám chci moc poděkovat, že jste takový předmět, jako je Audiocafé, na naší fakultě vytvořil. Inspiroval mě nejenom v profesní dráze (možná), ale především v té osobní. Moc ráda si ho další semestr zapíši znova.